

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๙๓๘/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ ค. ๕๐๙/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๕ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง	นายหทัย โฆษะโยธิน โดยนางธิดา โฆษะโยธิน และนางสาวดวงเดือน โฆษะโยธิน ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย	ผู้ฟ้องคดี
	กรุงเทพมหานคร ที่ ๑ ผู้อำนวยการสำนักการคลัง ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดชอบอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๒๗๑๗/๒๕๕๕
หมายเลขแดงที่ ๑๔๙๒/๒๕๕๘

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเคยเป็นพนักงานเทศบาลนครกรุงเทพ และได้โอนมารับราชการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๑๕ ตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ และเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้มีคำสั่งให้จ่ายบำนาญปกติเดือนละ ๙,๐๔๙.๖๐ บาท พร้อมด้วยเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติ เดือนละ ๑๖.๖๔ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๙,๐๖๖.๒๔ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๔๑๐๘/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ผู้ฟ้องคดีและข้าราชการบำนาญ

/คนอื่นๆ...

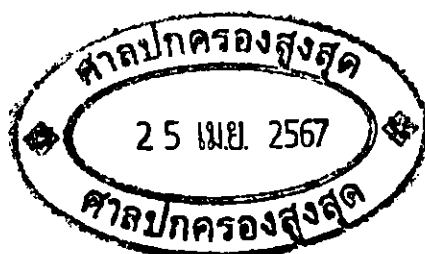
คนอื่นๆ เห็นว่าการเบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษไม่ถูกต้องตามระเบียบและไม่เท่าเทียมกับราชการส่วนท้องถิ่นอื่นๆ เป็นเหตุให้ข้าราชการบำนาญกรุงเทพมหานครมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ ร้องเรียนไปยังผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร คณะกรรมการพิจารณาเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติ สำหรับข้าราชการบำนาญกรุงเทพมหานครที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมีคำสั่งแต่งตั้งและสำนักงานกฎหมายและคดี ได้มีความเห็นสอดคล้องกันว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครซึ่งเคยเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล และพนักงานสุขาภิบาล โดยคำนวณจากเงินบำนาญ ณ วันที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นออกหรือพ้นจากราชการได้ แต่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมิได้จ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติตามความเห็นดังกล่าว แต่มีหนังสือ ที่ กท ๑๓๐๙/๑๑๙๐ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๐ ทหารไต่ถามไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติ พร้อมยกตัวอย่างการคำนวณบำนาญและเงินเพิ่มรวม ๓ วิธี เพื่อให้พิจารณาว่าวิธีการใดถูกต้องตามกฎหมาย ต่อมา คณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายของกระทรวงมหาดไทย มีหนังสือลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๑ แจ้งว่าแนวการคำนวณบำนาญและเงินเพิ่มให้เป็นไปตามวิธีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติ ตามวิธีการที่ ๓ ที่คำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ นั้นไม่ถูกต้อง เนื่องจากในวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดียังไม่ออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร เป็นเวลาติดต่อกันตลอดมาจนเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ อีกทั้งในวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดียังไม่มีสิทธิได้รับเงินบำนาญ เพราะอายุราชการไม่ครบ ๒๕ ปีบริบูรณ์ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ กระทรวงมหาดไทยได้ออกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ มีสาระสำคัญเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้ข้าราชการบำนาญกรุงเทพมหานครตามสิทธิที่ระบุไว้ในข้อ ๓๑ (๑) ถึง (๔) โดยจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตั้งแต่วันที่ออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีและข้าราชการบำนาญคนอื่นตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการจ่ายเงินเพิ่มดังกล่าวไม่ถูกต้อง ที่ถูกต้องจะต้องจ่ายเงินเพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามสิทธิที่จะได้รับเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากบำนาญปกติตั้งแต่วันที่เกษียณอายุราชการ คือ วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ ตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินเพิ่มดังกล่าวไม่ถูกต้อง ไม่เป็นธรรม ผู้ฟ้องคดีกับพวกจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ กรกฎาคม

๒๕๕๕ ไปยังผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษตั้งแต่วันเกษียณอายุราชการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือที่ กท ๑๓๐๘/๙๖๓๖ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ แจ้งผู้ฟ้องคดีกับพวกว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ จากบำนาญปกติ ตั้งแต่วันที่เกษียณอายุราชการถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ ไปแล้ว ตามข้อ ๓๑ (๒) วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ แต่ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้ยกเลิกวิธีการและหลักเกณฑ์การได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ จากบำนาญปกติตามข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ และกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการคิดเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ จากบำนาญปกติขึ้นใหม่ เพื่อขยายสิทธิให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครได้สิทธิรับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ จากบำนาญปกติเท่าเทียมกับข้าราชการส่วนท้องถิ่นอื่น จึงส่งผลให้สิทธิของผู้ฟ้องคดีที่จะได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละยี่สิบห้าจากบำนาญปกติในอัตราเดิม ตามข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ สิ้นสุดลง แต่ผู้ฟ้องคดีจะมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละยี่สิบห้าจากบำนาญปกติซึ่งเป็นอัตราใหม่ตามข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ซึ่งเป็นวันที่ประกาศใช้ระเบียบดังกล่าว โดยไม่ย้อนหลังไปถึงวันเกษียณหรือพ้นจากราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นเงินเดือนละ ๒,๒๖๖.๕๖ บาท เป็นเวลา ๑๖๒ เดือน ๒๖ วัน รวมเป็นเงิน ๓๖๙,๑๔๗.๐๗ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายให้ผู้ฟ้องคดีแล้วเดือนละ ๑๖.๖๔ บาท เป็นเงินรวม ๒,๗๑๐ บาท คงเหลือเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องจ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๓๖๖,๔๓๗ บาท และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการบำนาญสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้ารับราชการครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๑๓ โดยเคยเป็นข้าราชการจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาล แล้วแต่กรณี และปรับเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ โดยมีตำแหน่งสุดท้ายก่อนออกจากราชการในตำแหน่งนายช่างโยธา ๔ งานโครงการก่อสร้างและบูรณะ ฝ่ายโยธา สำนักงานเขตจตุจักร มีอัตราเงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเงินจำนวน ๑๖,๑๖๐ บาท และเกษียณอายุราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ มีเวลาราชการ

/สำหรับ...

สำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ๒๘ ปี เมื่อผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการหลังวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ จึงเข้าหลักเกณฑ์ที่จะมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ที่กำหนดแนวทางปฏิบัติในการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษจากบำนาญไว้ให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาลและพนักงานสุขาภิบาล แต่ได้โอนมารับราชการกรุงเทพมหานคร เมื่อออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครในหรือหลังวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ และมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกัน จะมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้น ได้รับอีกส่วนหนึ่ง แต่การคิดคำนวณเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีจะต้องแบ่งคิดคำนวณเงินบำนาญ เป็น ๒ ช่วง คือ

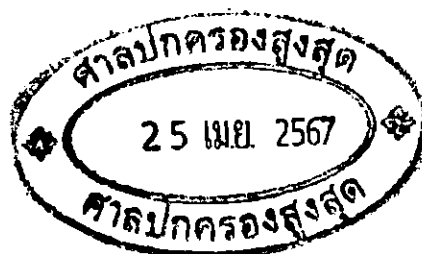
ก. ช่วงระยะเวลาที่ใช้ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ตามข้อ ๓๑ (๒) ที่ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ คือ ในการคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ ให้คำนวณโดยตั้งเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ ของจำนวนเงินที่ควรเป็นบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ แล้วแต่กรณีของข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้น หากข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้น ออกหรือพ้นจากราชการในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ คุณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการ กรุงเทพมหานคร ผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาล แล้วแต่กรณี หากด้วยจำนวนปี อันเป็นเวลาราชการหรือเวลาทำงานอยู่ทางสังกัดเดิม และทางองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาลรวมกัน แล้วแต่กรณี เหตุที่ต้องคำนวณจากเงินที่ควรเป็นบำนาญในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ นั้น เพราะเป็นวันที่สิ้นสุดความเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น และโอนมาเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครในวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงได้ดำเนินการคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ สำหรับผู้ฟ้องคดีโดยวิธีคำนวณดังนี้

เงินบำนาญรายเดือน คือ บำนาญปกติ + เงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕

บำนาญปกติ = $\frac{\text{เงินเดือนเดือนสุดท้าย} \times \text{อายุราชการ (รายปี)}}{๕๐}$ เท่ากับ $\frac{๑๖,๑๖๐ \times ๒๘}{๕๐} = ๙,๐๔๙,๖๐$ บาท

เงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ = $\frac{๒๕}{๑๐๐} \times \text{บำนาญปกติ} \times \frac{\text{เวลาราชการกรุงเทพมหานครที่ผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินเพิ่ม}}{\text{เวลาราชการหรือเวลาทำงานอยู่ทางสังกัดเดิม+องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาล}}$

บำนาญปกติ (ณ ๑๓ ก.ค. ๒๕๑๖) = $\frac{\text{เงินเดือน (เดือน ก.ค. ๒๕๑๖)} \times \text{เวลาราชการเดิม (บรรจุ - ๑๓ ก.ค. ๒๕๑๖)}}{๕๐}$

/เท่ากับ...

$$\text{เท่ากับ } ๑,๒๒๐ \times ๓ = ๖๖.๕๕ \text{ บาท}$$

$$\text{เงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ เท่ากับ } \frac{๒๕}{๑๐๐} \times ๖๖.๕๕ \times ๓ = ๑๖.๖๔ \text{ บาท}$$

$$\text{เงินบำนาญรายเดือน เท่ากับ } ๙,๐๔๙.๖๐ \text{ บาท} + ๑๖.๖๔ \text{ บาท} = ๙,๐๖๖.๒๔ \text{ บาท}$$

ดังนั้น เงินบำนาญรายเดือนที่ผู้ฟ้องคดีได้รับในแต่ละเดือน เท่ากับ ๙,๐๖๖.๒๔ บาท โดยสั่งจ่ายให้ผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ ตลอดมาจนถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔

ข. ช่วงที่ใช้ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่ยกเลิกความในข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ และกำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญใหม่ ซึ่งการคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ สำหรับผู้ฟ้องคดี เป็นไปตามข้อ ๓๑ (๒) โดยมีวิธีคำนวณดังนี้

เงินบำนาญรายเดือน คือ บำนาญปกติ + เงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕

$$\text{บำนาญปกติ} = \frac{\text{เงินเดือนเดือนสุดท้าย} \times \text{อายุราชการ (รายปี)}}{๕๐} \text{ เท่ากับ } \frac{๑๖,๑๖๐ \times ๒๘}{๕๐} = ๙,๐๔๙.๖๐ \text{ บาท}$$

$$\text{เงินเพิ่มร้อยละ ๒๕} = \frac{\text{เงินบำนาญปกติ} \times ๒๕}{๑๐๐} \text{ เท่ากับ } \frac{๙,๐๔๙.๖๐ \times ๒๕}{๑๐๐} = ๒,๒๖๒.๔๐ \text{ บาท}$$

$$\text{เงินบำนาญรายเดือน เท่ากับ } ๙,๐๔๙.๖๐ \text{ บาท} + ๒,๒๖๒.๔๐ \text{ บาท} = ๑๑,๓๑๒ \text{ บาท}$$

ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากเงินบำนาญปกติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นเงินจำนวน ๒,๒๖๒.๔๐ บาท ต่อเดือน ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๖๔๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๔ และเงินบำนาญรายเดือนทั้งหมดเป็นเงินจำนวน ๑๑,๓๑๒ บาท ต่อเดือน โดยเบิกจ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ส่วนความเห็นของสำนักงานกฎหมายและคดี สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร และการหารือเรื่องการจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ กับกระทรวงมหาดไทย นั้น เป็นเพียงความเห็นเบื้องต้นยังไม่นำไปสู่การแก้ไขระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ จึงไม่มีผลใช้บังคับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องถือปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าว ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ตั้งแต่เกษียณอายุราชการ จนถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ และจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ

ให้แก่...

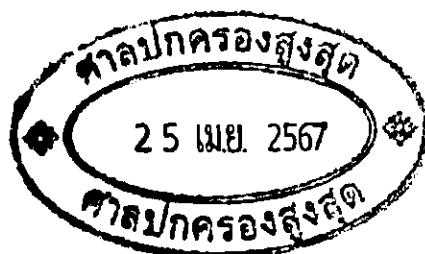
ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ จนถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นการปฏิบัติถูกต้องตามระเบียบดังกล่าวแล้ว เนื่องจากระเบียบดังกล่าวมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ประกาศ (วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔) เป็นต้นไป ข้าราชการบำนาญที่ได้รับเงินเพิ่มไปก่อนแล้ว ในอัตราเดิมตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ จะมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติในอัตราใหม่ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป โดยไม่มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ได้ออกหรือพ้นจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย โดยชอบธรรมแล้ว ขอศาลได้โปรดพิพากษายกฟ้อง

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการ เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๑๓ โดยเป็นพนักงานเทศบาลนครกรุงเทพ ต่อมา ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ กำหนดให้โอนผู้ฟ้องคดีมาเป็นข้าราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จนกระทั่งผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ เงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเงิน ๑๖,๑๖๐ บาท มีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ๒๘ ปี เป็นเวลาราชการทางสังกัดเดิม ๓ ปี จึงเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานคร ๒๕ ปี โดยได้รับเงินเดือนเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นเงิน ๑,๒๒๐ บาท ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นพนักงานเทศบาล แต่ได้โอนมารับราชการกรุงเทพมหานครตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ การที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ จึงเป็นการออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครหลังวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ซึ่งเข้าหลักเกณฑ์ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ข้อ ๓๑ (๒) ที่กำหนดให้คำนวณเงินที่ควรเป็นบำนาญของผู้ฟ้องคดี ในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ซึ่งมีเจตนารมณ์เพื่อเป็นการรักษาสีทธิประโยชน์ในการได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นก่อนโอนมาเป็นข้าราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แม้จะยังไม่เกษียณอายุราชการ โดยมีวิธีการคำนวณบำนาญปกติเพื่อนำไปเป็นฐานในการคำนวณเงินเพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๓๒ (๒) (ข) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ คือ บำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) เท่ากับ เงินเดือนเดือนสุดท้ายคือเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ จำนวน ๑,๒๒๐ บาท

/คุณเวลา...

คุณเวลาราชการเดิม จำนวน ๓ ปี หาร ๕๕ ได้บำนาญปกติเป็นจำนวนเงิน ๖๖.๕๔ บาท จากนั้นจึงนำไปคำนวณเป็นเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ ๓๑ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ คือ เงินเพิ่ม เท่ากับ ๒๕ หาร ๑๐๐ คุณ บำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) ๖๖.๕๔ คุณ เวลาราชการกรุงเทพมหานคร ๒๕ ปี หารเวลาราชการสังกัดเดิม ๓ ปี ได้เป็นเงินเพิ่ม เท่ากับ ๑๓๘.๖๒ บาท ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติเป็นเงินเดือนละ ๑๓๘.๖๒ บาท แต่การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่าได้คำนวณบำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยแสดงวิธีการคำนวณ คือ บำนาญปกติ เท่ากับเงินเดือนเดือนสุดท้าย เป็นเงิน ๑,๒๒๐ บาท คุณ เวลาราชการ ๓ ปี หาร ๕๕ เท่ากับ ๖๖.๕๕ บาท จากนั้นจึงนำไปคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยตั้งร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) คุณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานครที่ผู้ฟ้องคดีได้รับเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาล แล้วนำไปหารด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการหรือเวลาทำงานอยู่ทางสังกัดเดิม และองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาล รวมกัน โดยแสดงวิธีการคำนวณ คือ บำนาญปกติ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เท่ากับ เงินเดือนเดือนกรกฎาคม ๑,๒๒๐ บาท คุณ เวลาราชการเดิม ๓ ปี หาร ๕๕ เท่ากับ ๖๖.๕๕ บาท เงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ เท่ากับ ๒๕ หาร ๑๐๐ คุณ ๖๖.๕๕ บาท คุณ ๓ หาร ๓ เท่ากับ ๑๖.๖๔ บาท ซึ่งแตกต่างจากหลักเกณฑ์การคำนวณตามข้อ ๓๑ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ประกอบมาตรา ๓๒ (๒) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ จึงเห็นได้ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๔๑๐๘/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เป็นเงินเดือนละ ๑๖.๖๔ บาท ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มเป็นเงินเดือนละ ๑๓๘.๖๒ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นผลโดยตรงที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายต่อสิทธิในการได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ เป็นเงินเดือนละ ๑๒๑.๙๘ บาท (๑๓๘.๖๒ ลบด้วย ๑๖.๖๔) ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ รวมเป็นเวลา ๑๖๒ เดือน ๒๖ วัน คิดเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๙,๘๖๖.๔๗ บาท จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหาย

/อันเกิด...

อันเกิดจากการกระทำละเมิดตามนัยมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

ต่อมา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ลงนามประกาศใช้ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ โดยที่ข้อ ๒ ของระเบียบดังกล่าว กำหนดว่า ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศเป็นต้นไป และข้อ ๓ กำหนดว่า ให้ยกเลิกความในข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “ข้อ ๓๑ การจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ ให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครปฏิบัติดังนี้ (๑)... (๒) ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล รวมทั้งพนักงานองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น แต่ได้ออมารับราชการกรุงเทพมหานคร เมื่อออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครนับตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นต้นไป และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษหรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษ ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ให้เบิกจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณีในอัตราร้อยละสิบห้าของเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก โดยเบิกจ่ายจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร และให้รวมจ่ายพร้อมกับเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษเมื่อรวมเข้าด้วยกันแล้วจะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร...” เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการ เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๑๓ โดยเป็นพนักงานเทศบาลนครกรุงเทพ ต่อมา โอนมาเป็นข้าราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ จนกระทั่งเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้าย ๑๖,๑๖๐ บาท มีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ๒๘ ปี และได้รับบำนาญปกติตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๔๑๐๘/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เป็นเงิน เดือนละ ๙,๐๖๖.๒๔ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ เป็นต้นมา ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติในอัตราร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติเป็นอีกส่วนหนึ่ง

/ต่างหาก...

ต่างหากตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ดังนี้ เงินเพิ่ม เท่ากับ ๒๕ ทหาร ๑๐๐ คูณ ๙,๐๔๙.๖๐ บาท เท่ากับ ๒,๒๖๒.๔๐ บาท แต่เมื่อนำไปรวมจ่ายพร้อมกับเงินบำนาญปกติแล้วจะเป็นเงินจำนวน ๑๑,๓๒๑ บาท (๙,๐๔๙.๖๐ บวกด้วย ๒,๒๖๒.๔๐) ซึ่งไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร จำนวน ๑๖,๑๖๐ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มเป็นเงินจำนวน ๒,๒๖๒.๔๐ บาทต่อเดือน และเนื่องจากข้อ ๒ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดว่า ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศ เป็นต้นไป ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ลงนามประกาศใช้ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ ฉะนั้น ข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป หาได้มีผลย้อนหลังแต่อย่างใด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินเดือนละ ๒,๒๖๒.๔๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป กรณีจึงฟังไม่ได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำนวณและเบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายนับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ แต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินเดือนละ ๒,๒๖๒.๔๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย และมีได้เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามนัยมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างใด และโดยที่การออกคำสั่งที่พิพาททั้งสองคำสั่งดังกล่าว ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดให้เฉพาะผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นผู้มีอำนาจและหน้าที่ในการออกคำสั่ง ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มีอำนาจหรือหน้าที่ในการออกคำสั่งที่พิพาททั้งสองคำสั่งดังกล่าวแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีนี้ได้

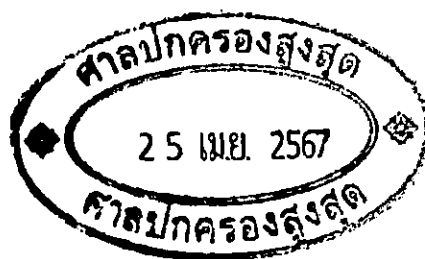

/สำหรับ...

สำหรับคำขอที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าธรรมเนียมศาลแทนผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า มาตรา ๗๒ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ในการพิพากษาคดีให้ศาลปกครองมีคำสั่งคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามส่วนของการชนะคดี ศาลจึงไม่อาจพิพากษาหรือมีคำสั่งให้คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งชำระค่าธรรมเนียมศาลแทนผู้ฟ้องคดีได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๔๑๐๘/๒๕๔๐ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เฉพาะในส่วนของเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๙,๘๖๖.๔๗ บาท ทั้งนี้ ภายในเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ให้คืนค่าธรรมเนียมศาลแก่ผู้ฟ้องคดีบางส่วนตามส่วนของการชนะคดี และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่วนคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ มีผลทางกฎหมายโดยเปลี่ยนฐานะข้าราชการ พนักงานและลูกจ้างของเทศบาลไปเป็นข้าราชการและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งยังคงมีอำนาจหน้าที่เหมือนเดิมทุกประการ โดยกำหนดโครงสร้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกเป็น ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร ได้แก่ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และรองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ฝ่ายนิติบัญญัติ ได้แก่ ประธานสภากรุงเทพมหานคร รองประธานสภากรุงเทพมหานคร และสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร มีอำนาจอิสระในการกำหนดนโยบายการบริหาร บริหารงานบุคคล การเงิน การคลัง และมืงงบประมาณรายรับ - รายจ่าย รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่ในการออกข้อบัญญัติต่างๆ เพื่อให้การปฏิบัติงานในหน้าที่รับผิดชอบเป็นไปตามกฎหมาย ข้าราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ประกอบกับเมื่อพิจารณาหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ และในการเสนอร่างระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยอมรับในคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นราชการส่วนท้องถิ่นเหมือนราชการส่วนท้องถิ่นอื่น กรณีจึงเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งก่อนและหลังประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ การที่ศาลปกครองชั้นต้นคำนวณเงินที่ควรเป็นบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยนำเงินเดือนในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เพื่อใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ นั้น ไม่ถูกต้อง เพราะมาตรา ๓๒ (๒) แห่ง

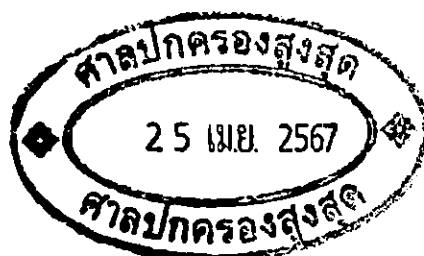

/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ที่ใช้บังคับในวันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการ ไม่ได้กำหนดให้คำนวณเงินบำนาญปกติ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ได้ ทั้งที่ข้าราชการผู้นั้นยังไม่ได้ออกจากราชการ และในขณะนั้นผู้ฟ้องคดีมีอายุราชการยังไม่ครบยี่สิบห้าปี จึงยังไม่มีสิทธิได้รับบำนาญ การไม่นำเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่รับจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มาคำนวณบำเหน็จบำนาญให้ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นต้นไป การคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ตามระเบียบดังกล่าว จึงอาจมีได้ ๓ กรณี คือ กรณีข้าราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งออกหรือพ้นจากราชการก่อนวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ กรณีข้าราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งออกหรือพ้นจากราชการในหรือหลังวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ และกรณีข้าราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งออกหรือพ้นจากราชการในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้เกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้าย เป็นเงิน ๑๖,๑๖๐ บาท ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๔๑๐๘/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ มีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ๒๘ ปี ผู้ฟ้องคดีจึงควรได้รับบำนาญปกติเท่ากับเงินเดือนเดือนสุดท้าย คูณด้วยจำนวนปีอายุราชการ ทหารด้วยห้าสิบ ผู้ฟ้องคดีจึงควรได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติในอัตราร้อยละ ๒๕ ของจำนวนเงินที่เป็นบำนาญปกติ นับตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการ จนถึงวันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามข้อ ๓๑ (๒) วรรคหนึ่ง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ การที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเป็น ๒ ระยะ อีกทั้งในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ผู้ฟ้องคดียังคงรับราชการอยู่ในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นให้เป็นไปตามคำขอท้ายฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากความเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ และโอนมาเป็นข้าราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ ประกอบกับได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ และพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ จึงต้องคำนวณเงินที่ควรเป็นบำนาญของผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นได้พิจารณา

/แล้วว้า...

แล้วว่า ผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๑๓ ตำแหน่งพนักงานเทศบาลนครกรุงเทพ และโอนมาเป็นข้าราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ จนเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ จึงเป็นการออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครหลังวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ซึ่งเข้าหลักเกณฑ์ตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ มีวิธีการคำนวณบำนาญปกติเพื่อนำไปเป็นฐานในการคำนวณเงินเพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๓๒ (๒) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการ คือ บำนาญปกติ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เท่ากับเงินเดือนเดือนสุดท้าย คือเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ จำนวน ๑,๒๒๐ บาท คูณด้วยเวลาราชการเดิม จำนวน ๓ ปี หารด้วย ๕๕ ได้บำนาญปกติ เป็นจำนวนเงิน ๖๖.๕๔ บาท หลังจากนั้นนำไปคำนวณเป็นเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ ๓๑ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ คือ เงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ เท่ากับ ๒๕ หารด้วย ๑๐๐ คูณด้วยบำนาญปกติ ๖๖.๕๔ บาท (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) คูณด้วยเวลาราชการสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๒๕ ปี หารด้วยเวลาราชการทางสังกัดเดิม ๓ ปี ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ เป็นเงินเดือนละ ๑๓๘.๖๒ บาท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้คำนวณเงินเพิ่มดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๔๑๐๘/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เป็นเงินเดือนละ ๑๖.๖๔ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายต่อสิทธิในการได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติเป็นเงินเดือนละ ๑๒๑.๙๘ บาท (๑๓๘.๖๒ บาท ลบด้วย ๑๖.๖๔ บาท) ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ รวมเป็นเวลา ๑๖๒ เดือน ๒๖ วัน คิดเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๙,๘๖๖.๔๗ บาท การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๔๑๐๘/๒๕๔๐ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เฉพาะในส่วนของเงินเพิ่มจากบำนาญปกติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๙,๘๖๖.๔๗ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นพ้องด้วยกับศาลปกครองชั้นต้น โดยขอยืนยันข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และเอกสารตามที่ได้ยื่นคำให้การและคำให้การเพิ่มเติมต่อศาลปกครองชั้นต้น และขอถือเป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองด้วย คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีประสงค์ให้คำนวณเงินเพิ่มตามที่อ้างมาในคำอุทธรณ์นั้น ไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณเงินเพิ่มที่ได้กำหนดไว้

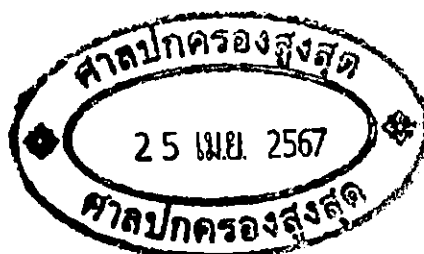
/ในข้อ ๓๑...

ในข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยในคำพิพากษาโดยละเอียดชัดเจนแล้ว คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีเหตุผลที่รับฟังได้ ขอศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์ แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๑๓ เป็นพนักงานเทศบาลนครกรุงเทพ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้โอนมาเป็นข้าราชการในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ และพ้นจากราชการด้วยเหตุเกษียณอายุตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ มีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ ๒๘ ปี โดยได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้าย เป็นเงิน ๑๖,๑๖๐ บาท และได้รับบำนาญเดือนละ ๙,๐๔๙.๖๐ บาท พร้อมด้วยเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ อีกเดือนละ ๑๖.๖๔ บาท รวมเป็นเงินที่ได้รับเดือนละ ๙,๐๖๖.๒๔ บาท ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๔๑๐๘/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับเงินบำนาญและเงินเพิ่มจำนวนดังกล่าวตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ตลอดมา ต่อมา กระทรวงมหาดไทยได้ออกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้คำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติให้ผู้ฟ้องคดีใหม่ ซึ่งคำนวณได้เป็นเงินเดือนละ ๒,๒๖๒.๔๐ บาท ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๖๔๘/๒๕๕๔ เรื่อง ให้จ่ายเงินเพิ่มแก่ข้าราชการบำนาญกรุงเทพมหานครสามัญ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๔ ให้จ่ายเงินเพิ่มจำนวน ๒,๒๖๒.๔๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีกับพวกเห็นว่าการคำนวณเงินเพิ่มไม่ถูกต้องจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ขอให้จ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากเงินบำนาญปกติ ย้อนหลังไปจากวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ ถึงวันที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นออกหรือพ้นราชการจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ กท ๑๓๐๙/๙๖๓๖ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ ชี้แจงผู้ฟ้องคดีกับพวกว่า การจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากบำนาญปกติในอัตราใหม่ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญ

/ข้าราชการ...

ข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ มีผลนับแต่วันที่ประกาศใช้ระเบียบดังกล่าว โดยไม่มีผลย้อนหลังไปถึงวันเกษียณหรือพ้นจากราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยจึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นเงินเดือนละ ๒,๒๖๖.๕๖ บาท เป็นเวลา ๑๖๒ เดือน ๒๖ วัน รวมเป็นเงิน ๓๖๙,๑๔๗.๐๗ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายให้ผู้ฟ้องคดีแล้วเดือนละ ๑๖.๖๔ บาท เป็นเงินรวม ๒,๗๑๐ บาท คงเหลือรวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๖๖,๘๘๐ บาท และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าฤชาธรรมเนียมศาลแทนผู้ฟ้องคดี ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๔๑๐๘/๒๕๔๐ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เฉพาะในส่วน ของเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึง วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๙,๘๖๖.๔๗ บาท ทั้งนี้ ภายในเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ให้คืนค่าธรรมเนียมศาล แก่ผู้ฟ้องคดีบางส่วนตามส่วนของการชนะคดี และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่วนคำขออื่น นอกจากนี้ให้ยก ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงยื่นอุทธรณ์ คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีนี้ ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการเบิกจ่าย เงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติในอัตราใหม่ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วย กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ผิดพลาด จึงพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๔๑๐๘/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ในส่วนที่สั่งจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายในส่วนเงินเพิ่มจากเงิน บำนาญปกติที่จ่ายขาดไปให้แก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ไม่ดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติ ณ วันเกษียณอายุราชการ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีย้อนหลังไปถึงวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการนั้น

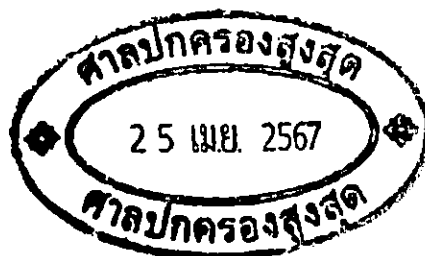
/ไม่ชอบด้วย...

ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากยอดเงิน บำนาญปกติ ณ วันเกษียณอายุราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ (เกษียณอายุราชการ) ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ ในส่วนที่จ่ายขาดไปให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามคำฟ้อง

คดีจึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเพียงว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งสองดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามหลักเกณฑ์ และวิธีการคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติที่กำหนดในข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยไม่ย้อนหลังนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ จนถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ หากไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องจ่ายเงินเพิ่ม จากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

โดยคดีมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ภายในกำหนดเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

ศาลปกครองสูงสุดโดยที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้... (๓) คดีพิพาท เกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือ จากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้า เกินสมควร... มาตรา ๕๑ บัญญัติว่า การฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) ให้ยื่นฟ้องภายในหนึ่งปี และการฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) ให้ยื่นฟ้องภายในห้าปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุ แห่งการฟ้องคดีแต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองที่เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือสถานะของบุคคลจะยื่นฟ้องคดี เมื่อใดก็ได้ วรรคสอง บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีแล้ว ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคดีที่ยื่นฟ้องนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่น โดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาก็ได้ ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๙๒ กำหนดว่า ในการพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดี ศาลจะยกข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของ ประชาชนขึ้นวินิจฉัย แล้วพิพากษาหรือมีคำสั่งไปก็ได้ ข้อ ๑๑๖ กำหนดว่า นอกจากวิธีพิจารณา

/คดีปกครอง...

คดีปกครองในศาลปกครองสูงสุดที่กำหนดไว้โดยเฉพาะในภาคนี้ให้นำวิธีพิจารณาคดีปกครองในศาลปกครองชั้นต้นมาใช้บังคับโดยอนุโลม และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ข้อ ๓๑ (๒) กำหนดว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล รวมทั้งพนักงานองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น แต่ได้โอนมารับราชการกรุงเทพมหานคร เมื่อออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครนับตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นต้นไป และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษหรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ให้เบิกจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณี ในอัตราร้อยละสิบห้า ของเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก โดยเบิกจ่ายจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร และให้รวมจ่ายพร้อมกับเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ เมื่อรวมเข้าด้วยกันแล้วจะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังยุติว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่โอนมาเป็นข้าราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ โดยผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๑๓ เกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ รวมเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ๒๘ ปี โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จ่ายบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีเดือนละ ๙,๐๔๙.๖๐ บาท พร้อมด้วยเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ อีกเดือนละ ๑๖.๖๔ บาท รวมเป็นเงินที่ได้รับเดือนละ ๙,๐๖๖.๒๔ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ เป็นต้นมา ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๔๑๐๘/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ต่อมากระทรวงมหาดไทยได้ออกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ แก้ไขเพิ่มเติมระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ โดยให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่

๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้อาศัยข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ฉบับดังกล่าว คำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติให้ผู้ฟ้องคดีใหม่ ซึ่งคำนวณได้ เป็นเงินเดือนละ ๒,๒๖๒.๔๐ บาท ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๖๔๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ให้จ่ายเงินเพิ่มแก่ข้าราชการบำนาญกรุงเทพมหานครสามัญ โดยจ่ายเงินเพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๒,๒๖๒.๔๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การจ่ายเงินเพิ่มดังกล่าวไม่ถูกต้อง จึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ขอให้จ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากเงินบำนาญปกติ ย้อนหลังไปถึง วันที่ออกหรือพ้นจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ กท ๑๓๐๙/๙๖๓๖ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากบำนาญปกติในอัตราใหม่ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป โดยไม่มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยจึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น โดยมีคำขอให้ศาลมีคำสั่งบังคับให้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติ ในส่วนที่ยังจ่ายขาดอยู่ให้แก่ ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินจำนวน ๓๖๖,๘๘๐ บาท จากข้อเท็จจริงประกอบข้อกฎหมายดังกล่าวเห็นได้ว่า สิทธิในการได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติของผู้ฟ้องคดีเป็นสิทธิที่กำหนดขึ้นโดยกฎหมาย ตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ มิได้เป็นสิทธิที่มีมูลมาจากการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ของ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายจนก่อให้เกิดความเสียหาย อันเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่อย่างไร ตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่เป็นการฟ้องในข้อหาคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงาน ทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิด อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หากแต่เป็นการฟ้องในข้อหาคดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดชอบ อื่นๆของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีจะต้องนำคดีมาฟ้องภายในกำหนดเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึง เหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่ง พระราชบัญญัติดังกล่าว

คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๖๔๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๔ สั่งจ่ายเงินเพิ่มให้แก่ข้าราชการบำนาญกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้ฟ้องคดี

/มีสิทธิ...

มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราเดือนละ ๒,๒๖๒.๔๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป โดยไม่จ่ายย้อนหลังไปถึงวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ จนถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป และแม้ข้อเท็จจริงในคดีจะไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าวเมื่อใด รวมถึงไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้โอนเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีเมื่อใด ซึ่งตามพฤติการณ์ทั่วไปแล้ว กระบวนการเบิกจ่ายเงินต่างๆ ของทางราชการย่อมมีขั้นตอนกระบวนการในการเบิกจ่ายเงินตามกฎหมาย ระเบียบ และแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง จึงมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าน่าจะจะต้องอาศัยระยะเวลาตามสมควร เพื่อดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้เป็นไปตามขั้นตอนกระบวนการเช่นว่านั้นโดยโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้อย่างช้าที่สุดในต้นเดือนตุลาคม ๒๕๕๔ แต่เนื่องจากต้นเดือนตุลาคม ๒๕๕๔ ซึ่งได้แก่วันที่ ๑ และวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๔ ตรงกับวันเสาร์และวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันหยุดราชการ กรณีจึงถือว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีอันเป็นวันเริ่มต้นการนับระยะเวลาการฟ้องคดีอย่างช้าที่สุดในภายหลังวันหยุดราชการนั้น การที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องต่อศาลเป็นคดีนี้เมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ จึงเป็นการยื่นคำฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว ประกอบกับการฟ้องคดีนี้มิได้เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะหรือสถานะของบุคคลหรือจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม อีกทั้งไม่ปรากฏมีเหตุจำเป็นอื่นใดที่เป็นอุปสรรคขัดขวางผู้ฟ้องคดี มิให้ยื่นฟ้องคดีภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาได้ และเมื่อศาลไม่อาจรับคำฟ้องไว้พิจารณาแล้ว จึงต้องสั่งคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดในสองชั้นศาลให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ แม้ว่าจะไม่มีคู่กรณีฝ่ายใดโดยกปัญหาขึ้นว่ากล่าวในชั้นอุทธรณ์ แต่เมื่อปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาการฟ้องคดีเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลปกครองสูงสุดจึงมีอำนาจยกปัญหาดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยแล้วพิพากษาหรือมีคำสั่งได้ตามข้อ ๙๒ ประกอบกับข้อ ๑๑๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

เมื่อวินิจฉัยแล้วว่า ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว จึงไม่จำต้องวินิจฉัยคดีในประเด็นเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการจนถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ ตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีอีกต่อไป เพราะไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๔๑๐๘/๒๕๔๐ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เฉพาะในส่วน

/ของเงินเพิ่ม...

ของเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๙,๘๖๖.๔๗ บาท ทั้งนี้ ภายในเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ให้คืนค่าธรรมเนียมศาลแก่ผู้ฟ้องคดีบางส่วนตามส่วนของการชนะคดี และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่วนคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นยกฟ้อง และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดในศาลปกครองชั้นต้นและในชั้นอุทธรณ์แก่ผู้ฟ้องคดี

นายรัฐกิจ มานะทัต
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายประสาธ พงษ์สุวรรณ
ประธานแผนกคดีบริหารงานบุคคล
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายประวิทย์ เอื้อนิรันดร์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพงษ์ศักดิ์ กัมพูสิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่ง ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสมภพ ผ่องสว่าง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอิทธิพร จิระพัฒนากุล

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อ. ๙๓๘/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่
๓. ๕๐๙/๒๕๖๗ ได้ทำคำพิพากษาโดยนายรัฐกิจ มานะทัต ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด
นายประวิทย์ เอื้อนรินทร์ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด และนายสมภพ ผ่องสว่าง ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจาก
นายรัฐกิจ มานะทัต พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง
และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ นายประวิทย์ เอื้อนรินทร์ และนายสมภพ ผ่องสว่าง พ้นจาก
ตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน
ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์)
ประธานศาลปกครองสูงสุด